

Cimboroná
 ÖG YERMEK KÉPES HETI LAPJA
 Főszerkesztő: **BENEDEK ELEK**

1925
február
15

Osztályi
1925

BCU Cluj / Central-University Library Cluj

GIMBORA

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA

Főszerkesztő: BENEDEK ELEK

Foltra foltot vet anyóka, – be szomorú ez a nóta!

Tavaszc-várás.

— Párbeszéd. —

Írta: BENKŐ ANNA.

— Ugyan kedves Télapóka,
Meddig rázza a szakállát?
Már oly régen kiteríté
Hegyre-völgyre hóbundáját!
Meguntunk már korcsolyázni,
Szánkóztunk is eleget,
Tavaszt várunk, sóvár szívvvel,
Télapóka, — elmehet.

— Kisbarátom! Aki küldött,
A jó Isten azt mondta:
„Télapó, időd kitöltésed
S úgy szolgálj mint jó katona.

Fázó vetést, anyaföldet,
Takargass be melegen,
Pici magnak, gyökérkének,
Semmi baja se legyen!”

— Kisbarátom! Aki küldött,
Vissza is hív, majd meglátod!
Etpakolok csöndben, szépen,
Tavaszhugom ha föl váltott
De míg az Ur bölcsessége
Ugy kívánja: — maradok,
S jégváramból, hómezőmből,
Egy lépést föl nem adok!

A kezdet és a vég.

Írta: F. VADNAI HERMIN.

Templomba induló keleti császárnő nem viselhet himesebb palástot, mint Nap Ófelsége, amint sugarával borostyánszinre festett felhőkárpitot vont maga után a nyugati égen. Csupa méltóság, csupa fény és pompa volt az az uszály. Lassan gomolygott a tűndöklő fejedelmi trónus felé, szelíden mosolygó kék ég mögött, alatta pedig egy nyugalmában páratlanul szép táj. A nappal szemben ibolyaszínű erdős hegyek, lábuknál a Maros ezüst szalagja; észak felől a Kerek erdő vont határt. Űdezőld völgyteknőn túl újból erdő sötétlet, melyhez két kis parasztház simult oltalmat keresőn.

Két fehér parasztházikó, ablakában az elmaradhatatlan, kedves muskátli. Sok vihart látott barna zszindelytejük óva, melengetősen borult a falakra. Mögöttük annyi természetességgel, oly magától értetődően nyult el a temető, mintha minden szépségnek betetőzése volna. A nyugalom e képe talán nem is lett volna tökéletes, ha a temető csöndje nem koronázta volna meg. Békés egyetértésben fért össze a messziről idelátzó fehér márványobeliszka a korhadó fakeszittel. S akár aranybetűkkel vésték be, akár egyszerű fekete festékekkel irták fel, ki nyugszik alatta . . . itt végre igazán egyenlő a nyugalma mindenkinek. Nem kérdezi az édes anyaföld, selyembe, vagy gyolcsba öltöztették, akit ölébe temetnek. Aki pihenni vágyik, egyenlő szeretettel öleli keblére, egyenlően altat el mindenkit az erdő zugása, vihar jajgatása, Egyenlően melengetik a nap sugarai az új és régi hantokat. Egyenlő a vég. S a vég és kezdet itt jól megvannak egymással, akár a ház előtt sütkérező öreg a pázsiton hancurozó gyermek-sereggel.

A kislányok tarka fejkendője úgy viritott szőszke fejükön, mint ablakukban a muskátli. Fodros szoknyácskájuk — egy-egy színes pillangó — hol megpihent a zöldben, hol vígan lobogott ide oda, ahogy az egy jól nevelt pillangóhoz illik.

Óreg apó hosszan elnézi őket, amint színt, életet szórnak köréje. El-einéli őket, s ha valamelyik a közelébe szalad, ölbe kapja, magához szorítja s azután újból elengedi játszani, röpködni, virágról virágra szállani.

Apó az unokákat . . .

A vég a kezdetet . . .

Vajjon mi esett a kettő közé? . . .

Reménykedő ifjuság? Lázás munkásság? Beteljesült álmok? Nyugodalmatlan alkonyat?

Nagyapó a kék hegyeken túl volt játszódozó gyermek, Reményei, vágyai mint tarka pillangók röpködtek előtte. Az ifjúvá serdült gyermek lelkendezve szaladt utáruk, de azok éppogy elillantak, tovaszálltak, mint gyermekkorában a színes lepkék. A kergetőzésben messze elkerült a szülei háztól s amikor fáradt tagjai pihenést kerestek, lába már nem találta meg a visszavezető utat.

Játékaiban hü pajtása egy pajzán kedvű kicsiny leány most sem hagyta el. Együtt indultak el hazulról; együtt barangolták be a várost, mely kincseiből ném adott nekik semmit sem, a mindennapi kenyeret is szűkösen. Együtt járták a falvakat, melynek minden talpalatnyi földje fölött féltékenyen őrködtek az odavalók. Idegent még napszámosnak sem szívesen látnak.

Ott telepedtek hát le a temető oldalában. S a természet jó volt hozzájuk. Galyakból ös-zetákozt, sárral tapasztott kunyhóukat meg-

óvta minden viszontagságtól az a hatalmas tölgy, melynek lombosára nyáron árnyékol, száraz rőzséjé télen barátságos meleget adott.

Szorgalmukat a jó Isten áldása kísérte. Az a hév, mellyel valamikor a lepkéket kergettek, most munkakedvvé alakult át. A sárkunyhó helyébe nemsokára fölépült az első ház. Lakói békés egyetértésben ültek este a ház körül. A férfi elégedetten nézett körül abban a kis szobában, melynek minden darabját maga készítette.

A nevető leánykából mosolygó asszony lett. Mig keze szorgalmasan öltögette az ölében heverő vásznat, lábával a virághimes bölcsőt ringatta. Abban feküdt a ház minden öröme, boldogsága: egy mosolygó szemű kis fiu. Váltig fogadkoznak szülei: Téged nem engedünk el messzire, pillangót kergetni, csillogást hajszolni. Itt maradsz közöttünk. Öreg napjainkat te fogod fölvidítani; bánatunkat szomorúságunkat eloszlatni.

A kis fiu mellé még egy testvérkét is adott a jó Isten játszótársnak. Beteljesedett a szülők kívánsága. Nem kellett a gyerekeknek messze menni virágért, játékért. Ovék volt a kertnek minden virága. Meg voltak elégedve azzal, amit a négy évszak az ölükbe dobott.

Fölserdülvén, a legénykének munkát is az erdő adott. Testvérke otthon marad édes anyjának segíteni s napnyugtával ketten várták a munkából hazatérőket.

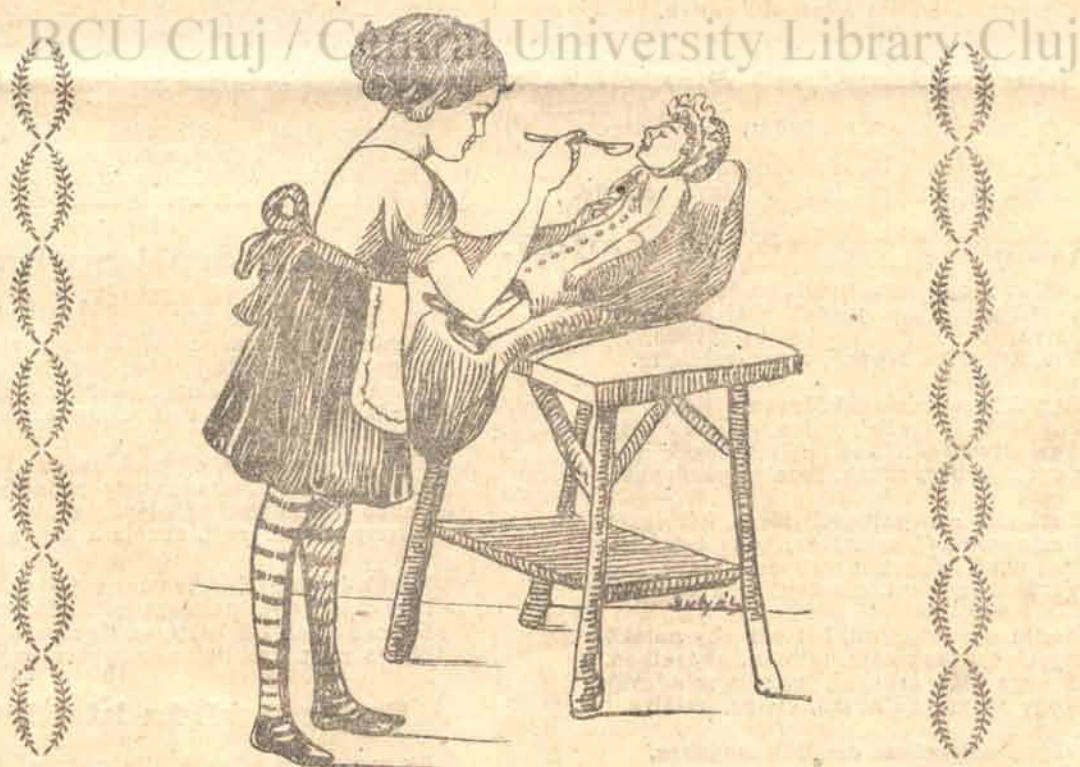
A második ház a fiataloknak épült. Az ő gyermekeik szaladgálnak most a pázsiton, az ő szoknyácskájuk lobog a virágok felett, az ő nevelésük veri föl az erdő csöndjét. Valamikor lepkehajszoló öregapójuk csöndesen mosolyogva ül a ház előtt. Szeme messze révedez a múltba, a kék hegyeken tundra. Ott vette kezdetét a kezdet s itt, a háta mögött vár rá a nyugadalmos vég.

Játszatok, gyermekek, futkározzatok! Öregapónak mennyei zene a ti nevetésetek.

Hova tűnt a Nap?

Nesztelenül csuszolt le a láthatárról, s magával vitte ünneplő palástját: Helyében opálos fátyol maradt vissza, opálos, könnyű és áttetsző. Átellenében, a keleti égen, pazarul osztogatva szépségeit, felbukkant az Ejszaka királynője, a Hold.

(Szászrégen.)

A kis mama.

Nagy a gondja kis mamának,
Nem izlik a bubájának
A főztje.

Hej, pedig csak Isten ludja,
Szakácskönyvet mennyit bujta,
Mig főzte!

Hunor és Magyar.

Szenlimrei Jenő verseskrónikája.

Nagy Káspi tengertől egy kőhajításnyira
Élt két öreg ember s két szép legény fia.
Egymásra hasonlók a megszólalásig
Hunor volt az egyik, Magyar volt a másik.

Egyszer, hogy vadásztak rengeteg erdőbe,
Egy hófehér szarvasl vettek üldözőbe,
Hajszolták nap-estig, árkon át, bokron át,
De bizony csak bottal üthették a nyomát.

A sötét erdőben világosság látszott,
Alán királylányok ropják ott a táncot
Muzsikaszó mellett a deli leventék,
Király két leányát feleségül vették.

Azán, mint forgószél, haza elvágattak,
Ott hon sátrai vertek, nagy lakomát esaptak
Sok-sok gyerekükből, sok-sok száz év múlva,
Két gyönyörű nemzet indult vándorútra.

Hun nép lett a Hunor-ivadékok neve,
Magyarnak magyar lett fia, lánya, menyje.

Árpádot Vezérré választják.

Széles mezőségre gyűltek bölcssek, vének,
Férfit választani, maguk közt vezérnek
Ki vezetné népét, boldog új hazába,
Hol nyugvása legyen, végre-valahára.

Agg Almos vezérnek, levente fiáról,
Mindenki tudhatta: bölcs, erős és bátor,
Egy szívvel-lélekkel tehát őt tevék meg
Legfelsőbb uruknak, legelső vezérnek.

Serlegbe csorgatta hét törzs, hét vezére
Ereinek vérét, mutatván, hogy érte
Mai naptól fogva a magyar vitézek,
Vérüket hullatni, mindenkoron készek.

Amint egybetorkolt, hét vér egy patakban,
Egyek lesznek véle, tettben, akaratban,
S nagy erős esküvel, fogadta mindnyája,
Hogy hű marad hozzá, életre, halálra.

Végre pajzsaikon emelték magasra,
Hogy örege-ifja, szemével láthassa,
Hogy mindenki tudja, mindenki ösmerje:
Ez Árpád, magyarok első fejedelme!

Árpád földet szerez népének

Parancsolta Árpád: Hadak induljanak,
Verecke szorosán által haladjanak.

Kárpátok völgyein aláömöljenek,
Szőke Tisza partján új táborot verjenek.

Akkor Szvatopluk volt ur ez ország felett,
Kihez, — úgy rendelte, követek menjenek.
Ajándékba néki, fehér mént vigyenek,
Melyen arannyal vert legyen kantár, nyereg.

Szvatopluknak tetszett a fehér ló szörnyen,
„Mit kíván cserébe Árpád vezér tőle?”
„Földet, vizet, füvet,” — szól a követ rája,
Országodból, melynek nincs a földön párja.

„No — te! Szvatopluk — szívesen, van bőven”
S földet, vizet, füvet, elmenőben,
Ugy-e jó maroknyit, s kacagott magában:
„Egyetlen ilyen furcsa Árpád kívánsága!”

Bezzeg elbűnhagyott másnapra jó kedve,
Sereggel jött Árpád, most már követelve:
„Mikor töled földet, füvet, vizet kértem,
Tudhattad: ezalatt országodat értem!”

A magyarok portyáznak Járnak.

Immár szép országa volt a magyaroknak,
Mégse nyugodhattak, el-el kőboroltak,
Szomszéd nemzetekkel, kardjok összemérni,
Diadallal s gazdag zsákmánnyal megtérni.

Eljártak nyugatra, eljártak keletre,
Jövetelők híreit, minden nép reftegte,
Sebes paripákon, ha elvágattak,
Bizony vérbeborult, orcája a napnak.

Nevük hallatára, keresztet vetettek,
Még rossz gyermeket is velük ijesztettek,
Harcos csak azt kérte az Eggek urától:
Ments meg Uramisten, magyarok nyilától.

Botond vitéz históriája.

Be magas, be büszke, Bizánc vár bástyája,
Magyarok reftentő ostromát hogy állja,
Hiába ingatják, döngetik, töretik,
Le csak nem ronthatják, be csak nem vehetik.

Imhol kürtészó harsan, várkapu csikordul,
Nagy mahomed görög, nyilásán kifordul.
A legbátrabb magyart, akarja kihívni,
Kérkedő fenszóval, párviadalt-vinni.

„Most, híres legények, lássuk ki erősebb?
Ki mer szembe állni, hogy véle kikössek?
Császárom üzeni: Engem győztek le
S nyomban kész megadni várát kegyelemre.”

Kis, öklömnyi magyar, most porondra pördül,
Botond ő, ki alig látszik ki a földbül.
Az óriásnak rontott s derékon ragadta:
„Birkózz, ne a szádat jártasd itt ebadta!”

(Kolozsvár).

S mire magához tért, a roppant görögöt
Ugy sujtotta földhöz, mint kanász a tököt.
Aztán Bizánc vára nagy érckapujába,
Járását hasitott ki egy csapással bárdja.

Görögök császára tátott szemmel nézte,
Micsoda erő gyült, e tökmag vitézbe.
Ijedtében a várkaput megnyitotta,
S magát kegyelemre, ott nyomban megadta.

A legkisebbek.

Irla: SZONDY GYÖRGY.

II.

Nem is gondolnátok, milyen félelmetes ellenségeink vannak. Ezek csak az igazi törpék! A legtöbbje még apróbb, mint Vörös Vértestecske. Van közöttük olyan parányi is, hogy nem nagyobb a milliméter ezredrészénél. Mégis mindenike egy-egy külön állat vagy növény. Nem úgy, mint Vörös Vértestecske, meg a testünk többi sejtjei. Ezek nem tudnak magukban megélni, csak akkor, ha mindnyájan együtt vannak a testünkben. Az ellenségeink megélnék egymagukban is. Még ugyan kemény legények! Hideget, meleget hősiiesen elbirnak. Némelyikük nem pusztul el a legnagyobb szárazságban sem. Különösen a növények veszedelmeseik közöttük. Az ő nevüket bizonyosan hallottátok már: a baktériumok nevét. Ők okozzák a legveszedelmesebb betegségeket. Megtámadják a testünket, mintha Dávid küzdene Góliáttal. Ilyenkor hódolnak a Fehér Vérsejtek nagy hivatása. Ők szállnak szembe legelőbb az ellenséggel. Megpróbálják felfalni a betolakodókat. Mérges anyagokat termelnek, amik elpusztítják a baktériumokat. Persze, nem birnak mindegyikkel: némelyik erősebb náluk. Akkor már csak orvos segíthet rajtuk. De mennyit megölnek, mielőtt gonosz munkáját megkezdhette volna!

Hát a vérsavó? Az csak a táplálékot hordja? Nem biz'a! Van neki más hivatása is. Olyan anyag van benne, ami azonnal megmeredik, ha a vérsavó az erekből a levegőre jut.

Tudjátok e, mikor történik ez? Olyankor, ha elvágjuk, megszurjuk magunkat. Kilyukad ilyenkor valamelyik véredényünk. Hol kisebb, hol nagyobb. Ha nagyobb, akkor már nagy baj van, orvosért kell futni, hogy elállítsa a vérzést.

De, ha kis eret lyukasztottunk ki, oda se neki! Eláll a vérzés magától is. Milyen jó ez! Hiszen azon a kis nyíláson is épen úgy elfolyhatnék a vérünk, mint a nagyon. De nem folyik el, mert a vérsavó megmerevedő anyaga azonnal betömi a nyílást, amint a vér a levegőre jutott. Bizonyosan mindnyájan láttátok már, milyen sötétbarna tömeg tapad a sebre, ha elvágtuk az ujjunkat és már megszűnt a vérzés. Ez a tömeg akadályozza meg a vér

kiömlését. Benne van a vérsavó merevedő anyaga, meg sok sok Vörös Vértestecske és Fehér Vérsejt. Hősiiesen feláldozzák magukat, hogy a többi testvérüket meghethessék a haláltól. Mer bizony elpusztulnának, ha ők nem hoznák meg ezt az áldozatot. Vannak szerencsétlen emberek, akiknek véreből hiányzik ez a megmerevedő anyag. Ezeknek nem áll el a vérzésük, ha valahol megsebeztek magukat. Pici kis sebek miatt elpusztulhatnak; elfolyik minden vérük. Néha egyszerű orrvérzés is halálhozó rájuk. Holnap estig el tudnék mesélni a vérrünkről, hanem ezt talán ti sem kívánjátok.

Tudom én, hogy ami sok, az sok. Nem is szólok már többet; csak még egy mesét hadd mondjak el törpékről. Amit még az elején megígérttem. Egy ellenséges törpe harcát Vörös Vértestecskével, meg az ellenséges törpe kalandos élete folyását.

Hát hol is kezdjem?

Hol volt, hol nem volt, — ha éppen tudni akarjátok, Albániában volt, ott harcolt egy derék magyar baka. Az ellenség golyója mindig elkerülté, vitézen és becsülettel küzdött, míg egy forró nyári napon, amikor künn szunyókált a födözék előtt, megcsipte egy szunyog. Nem az a fajta, amelyik nálunk olyan közönséges, de nagyon hasonló hozzá. Szegény baka föl sem ébredt a szunyogcsipésre, nyugodtan aludt tovább. A szunyog jól teleszipákolta a bendőjét vérrel, aztán odébb állt, elment a bokrok közé muzsikálni.

De bezzeg, harmad-negyednapra rosszul lett a mi jó vitézünk. Rázta a hideg, hogy csakugy vacogtak a fogai, didergett a kegyetlen forróságban.

— Ugyan, mivel ronthattam el a gyomromat, — morgolódtott — mikor zöld szilvának a színét se láttam!

Nem gondolt biz' ő semmi rosszra, kiált, hogy pár óra múlva már jobban érezte magát. El is felejtette volna az egészet, ha két nap múlva megint csak elő nem veszi a láz, meg a hideglelés. Akkor már mégis csak elballagott a segélyhelyre, az orvoshoz. Az csak rá nézett és már írta is a cédulát:

— Malária. Kórházba utalandó.

Csodálkozott a baka, hogy ilyen gyorsan

hazaparancsolják. Még a pajtásaitól sem buszthatott el. El nem tudta gondolni, mi nagy baj lehet az a kis hideglelés? Csak később látta, hogy fele sem tréfa annak. Pontosan visszatért az minden harmadik napon, hiába szedte a teméntelen keserü orvosságot. Beletelt egy esztendő is, míg elmúlt róla. Elgyengült, lesoványodott a sok szenvedésbe és még az unokáinak is mesélni fog erről az átkozott albán betegségről, a maláriáról.

Hát még, ha látta volna azt a nagy, dühös harcot, ami a vérében folyt, míg betegeskedett! Elkezdődött mindjárt akkor, amikor a szunyog belefurta hegyes szurót a bőrébe, hogy a vért szívja. A szunyog nyálából egy sereg igen-igen apró törpe csuszott be a baka vérébe. Kisebbség voltak még Vörös Vértestecskenél is. Egysejtű állatok voltak, amiknek a tudósok *Plasmodium vivax* nevet adták. Hasonlítottak a fehér vérsejtekhez, ők is olyan szintelen, szertesztét folydogáló, nyuláló törpék voltak, mint azok. Alig jutottak be a baka vérébe, addig nyuláltak, tapogatóztak, míg mindenikük hozzátapadt egy Vörös Vértestecskehez. De nemcsak rátapadtak: belefurakodtak a belsejébe. Ott meglepedtek és hozzáfogtak falatozni. Más ennivalót nem találtak, hát felfalták a házigazdájukat. Pontosan két nap alatt megették teljesen, csak a bőre maradt. Ekkorára a betolakodott törpe olyan nagyra hizott a jó kosztón, amilyen a Vörös Vértestecske volt. A második nap utolsó órájában aztán mindenikük széltépte a házigazdájának a bőrét is és kiszabadult ismét. Csakhogy most már nem egy-egy jött ki az elhalt Vörös Vértestecskeből. A meghízott, megnőtt törpe széthullott vagy husz apró, eleven darabra, csupa új törpére. Ekkor érezte a baka az első hideglelést. Az új törpék ugyanazt tették, amit a szülőik: ők is befurakodtak egy-egy Vörös Vértestecskebe, azt megették és pontosan 48 óra múlva ők is széthullottak újabb meg újabb törpékre. Így ment ez folytonosan. Egyre több Vörös Vértestecske pusztult el, egyre betegbb lett szegény baka. Nem volt, aki táplálja a feste sejiéit, hordozza nekik a friss levegőt. A hideglelés is kinosza, valahányszor széthullottak a vérében a meghízott plasmodiumok.

Egyszerre aztán, jó idő múlva, új alakú törpék jelentek meg a katoná véreben. A meghízottak nem hullottak szét többé apró törpékre, hanem összehúzódtak gömbalakúra. Így várták, vártak, valamire.

Ebben az időben jobban érezte magát a mi bakánk. Lassan-lassan ki is gyógyult. Mert elpusztultak a véreből a törpék, hiába várták a valamit. Ujak meg nem kerülhetek bele, merthogy nálunk nem élnek azok a veszedelmes szunyogok olyan nagy számban, mint Albániában s így nem szurhatták meg újra a bakát.

Elmondom én azt is, mit vártak a golyóalaku törpék. Ezeknek most már költözködniök kellett volna. Tovább nem élhettek meg az ember véreben. Vissza kellett volna jutniok megint a szunyogba. Senki sem tudja, hogy miért? Ez náluk a törvény.

Ha a mi bakánk ott maradt volna Albániában, vissza is került volna belőlük egynehány. Bizonyosan megszurkálta volna még egy sereg szunyog. A vérel együtt a gömbalaku törpéket is magába szívta volna.

Akkor aztán, ott a szunyoggyomorban, új élet kezdődik a malária-törpék számára. Egy részük megmarad gömbölyűnek, más részük sok, parányi új törpére oszlik. Aztán megindul a tánc. Az apró törpék felkeresik a nagyok maradt gömb-törpéket. Egy kis törpe, meg egy nagy törpe összeolvad egyetlen nagy gömbbé. A nagy gömbök megindulnak vándorolni. Ide-oda mászkálnak a szunyog gyomrába, végre belefurják magukat a gyomor falába. Amikor ideértek, megpihennek és jól megduzzadnak; — de persze, még mindig csak alig-alig nagyobbak, mint Vörös Vértestecske.

Végül feloszlanak rengeteg apró, új törpére. Ezek meg azonnal tovább oszlanak egy sereg még apróbbra. De olyan sokra, hogy egyetlen-egy ilyen gömbből néha tízezer apróság is kibúvik.

Most nevésetek még! Tudtok-e ti ilyen apró törpékről mesélni? Micsoda kis jószág már a szunyog is! Hát még mekkora lehet a szunyog gyomra! Mégis tele van parányi gömbökkel és a parányi gömbök mindegyikében még 10.—10.000 törpe nyüzög.

De ezzel vége is van a törpenépség kalandozásának. Most már szétszóródnak a szunyog testében és lassanként összegyűlnek a szájában, a nyálmirigyekben. Mert most már megint költözködniök kell. Megint embervérbe kell jutniok, hogy ott újra előlről kezdjék ezt a különös cigányéletet. Akit az ilyen, törpét hordozó szunyog megcsip, menthetetlenül megkapja a maláriát. Azért kell védekeznünk a szunyogok ellen, azért kell őket irtani tüzzel-vassal. A szunyogokkal a bennök élő malária-törpéket is megöljük.

Ezt mindenkinek jól meg kellene jegyeznie. Aki pedig orvos lesz közületek, találja fel a malária gyors és biztos orvosságát, mert ilyent még eddig nem ismerünk. Az lesz csak a dicsőséges nagy győzelem, ha le tudjuk majd gyűrti ezeket a parányi ellenségeinket is. Ilyen küzdelmekben arassatok mentől több fényes diadalmat!

(Debreczen).

A csodálatos sárkány.

— Ifjusági elbeszélés. —

Írta: Kertész Mihály.

V.

Készül a csodálatos sárkány.

Ezen az éjszakán egyik gyerek sem aludt valami sokat. Mindháromat a másnapi nagy munka izgatta s ez az izgalom elrabolta álmukat. Amikor a bevásárlással készen lettek, abban állapodtak meg, hogy másnap korán reggel találkoznak a Kovácsék fáskamrájában, hogy hozzákezdjenek a munkához.

Az óvatosság érdekében megállapítottak egy jelszót, s csak az léphetett be a fáskamrába, aki a jeligét tudta.

A jelszó: »Albatros« volt.

Miután a sárkány úgy is a Kovácsék fáskamrájában készült, a vásárolt holmikat neki adták át azzal a szigorú paranccsal, hogy senkise szóljon a küszöbön álló nagy munkáról.

Kovács Pista becsületszavát is adta, hogy hallgatni fog, mint a csuka, csak éppen szüleinek árulja el a dolgot, mert különben nem kaphatná meg a fáskamrát.

Ebbe a többiek is beleegyeztek, de kikötötték, hogy szüleinek is csak titoktartás mellett szólhat.

Labancz Jóska — ígéretéhez képest — még az este megszerezte a nádszálakat s elvitte Kovács Pistához, aki azonnal elrejtette azokat a fáskamrában, a többi holmi mellé.

Reggel szokatlanul korán kelt mind a három fiú. Persze, a legelső Kovács Pista volt a fáskamrában, mert illett, hogy ő, mint házigazda, fogadja a többieket, de meg aztán egy kis rendet és kellő helyet kellett csinálnia a nagy munkához, ami — természetesen — szintén zárt ajtó mögött történt.

Másodiknak érkezett Labancz Jóska, aki, miután bezárva találta az ajtót, erősen megzörgette.

— Ki az? — szólott ki Kovács Pista.

— Labancz József — hangzott a válasz.

— Jelszó?

— Albatros.

Erre félrehúzódott a rozsdás retesz s Labancz Jóska beléphetett, de kötelességszerűen azonnal becsukta maga mögött az ajtót.

— Sántha még nem jött? — kérdezte aztán körültekintve.

— Még nem.

— Addig nem csinálhatunk semmit, — szólott Labancz s le akart ülni egy fatuskóra.

Kovács azonban rászólt:

— Nincs pihenés! Nesze, itt vannak a spárga-gombolyagok, ezeket hajtogasd fel addig, amíg jön Sántha. Csak vigyázz, hogy jól összekösd a végeket.

Labancz Jóska kikeresett hát egy megfelelő fadarabot, abból pecket faragott s aztán nagy-igyekezettel kezdte reahajtogatni a zsineret. Éppen befejezte munkáját, amikor újra felhangzott a kopogtatás az ajtón.

Kovács most is katonás szigorúsággal szólott ki:

— Ki az?

— Sántha Gabor, — hangzott kívülről.

— Jelszó?

— Albatros!

— Elhuzhatod a reteszt, — szólott erre oda Labancz Jóska Kovács.

Labancz Jóska szolgálatkészen ugrott az ajtóhoz, elhuzta a tolózárát s csak éppen anynyira, hogy beférhessen Sántha Gabi, kitérta az ajtót.

Sántha Gabi, belépve, szintén első kötelességének tartotta, hogy jól bezárja maga mögött az ajtót s csak azután üdvözölte szövetséges társait:

— Szervusztok!

— Szervusz! — viszonzta a másik kettő az üdvözlést.

— Megvan minden? — fordult aztán Kovácshoz.

— Itt vannak! — mutatott Kovács a papir-tekercekre, zsinegre, nádra, gummiarabikumra meg a sárga kéreg-papir lemezekre, melyek mind egyrakáson feküdtek egy láda tetejéből s a földre vert négy darabka lécből összetakolt aszfalkán.

— Nos, akkor hozzá is kezdhetünk — adta ki az utasítást Sántha Gabi. — Olló is van? — kérdezte most hirtelen.

— A zsebemben tartom — világosította fel Kovács. — Mert nagyon kell rá vigyázni. Csak így adta ide édesanyám.

Sántha Gabi ekkor, miután így mindent rendben talált, elővette a sárkány-mintát s újra elmagyarázott mindent.

— Ez itt a két fődél . . . Ez tartja a levegőben . . . Ez itten az orra, ehhez kötjük a spárgát . . . Ez itt a farka, vagyis a kormány . . . ez nagyon fontos alkatrész! . . . Mert ha ez jó, bárhonnan fúj is a szél, mindig állni fog a sárkány . . . Ez itt a csavar-lapát, vagyis a propeller. Ez csak disz, de azért kell ez is, hogy jobban hasonlítson az igazi repülőgéphez . . . Itt bent, a két fődél között ül a pilóta. Ezt is megcsináljuk kéregpapirból . . .

Amikor aztán elmagyarázta a készítenő sárkány részeit, kiosztotta a munkát.

— Te, Jóska, — fordult Labancz felé — szabdald el a nádat, még pedig kétféle hosszúságra. Hat legyen ilyen hosszú, hat pedig rövidebb, ilyen.

És az egyik nádszálon megmutatta, hogy milyen hosszúak legyenek a darabok.

— Csak arra vigyázz, — figyelmeztette aztán, — hogy valamennyi egyforma vastag legyen, mert ha az egyik oldalra vékonyabb nádat teszünk, mint a másikra, akkor billenni fog a sárkány, mert nem lesz meg az egyensúly. . . . Aztán pontosan egyenlők legyenek a hosszú és rövidebb szálak egymással, mert ezekből téglalakú kockákat kell összeállítani s ha a hosszú oldalak és a rövid oldalak nem lesznek egyformák, nem kapjuk meg a téglalakot. . . . Megértetted?

— Megértettem, — bólintott Labancz.

— No, akkor egyelőre ezt csináld! Ha készen leszel, kiadom a többi munkát. . . . Mi pedig — fordult most Kovácshoz — a papirokat szabjuk ki.

Az egyik fölösleges nádszálból mérővesszőt faragott Sántha, aztán elővette ceruzáját s mint valami mérnök, kezdett a kiterített hatalmas iv papíron mérgetni, számolni, vonalakat húzogatni.

Kovács teljes igyekezettel segédkezett neki e munkájában, tartotta a mérő vessző végét, tovább húzta a vonalat ott ahová már nem ért el a túl oldalon álló Sántha Gabi keze és amikor elkészült a kivágandó rész rajza, az ollóval hozzáláttak a kiszabáshoz.

Igy folyt a munka szinte szó nélkül, csupán a Sántha Gabi hajt, de határozott, rövid utasításai hangzottak fel néha-néha:

— Vágd! . . . Add ide . . . Fogd meg! . . . Vigyázz! . . . Egyenesen! . . . Hajtsd össze! . . . És más efélék.

Amikor a déli harangszó beverődött a faskamra deszkafalain, abbahagyták a munkát s valamennyien háza siettek ebédelni azzal, hogy ebéd után rögtön visszajönnek.

A munka szünetelésének idejére Kovács Pista gondosan elrepszelt a faskamra ajtaját, nehogy valaki is bemehessen s a felelőségére és gondjaira bizott kincsben, amelybe szinte az egész alaptöket befektették, kárt tegyen, vagy ellesse a féltve őrzött nagy titkot.

Alig félórai távollét után már újra együtt volt az egész társaság s tovább folytatták a munkát. Egész estig tartott a szabdalás maga, noha oly lázasan dolgoztak, hogy uzsonnázni sem ment egyik sem. Estére azonban a kiszabással teljesen elkészültek.

— Jobban haladunk, mint gondoltam! — jelentette ki a napi munka végeztével Sántha Gabi. — De még csak holnap jön a nehezebb dolog: az összeállítás és ragasztás! . . . És ha holnap éjjel jól megszáradnak a ragasztások, már holnapután fel is engedhetjük a sárkányt!

E biztató kijelentést csillogó szemmel, ragyogó arccal hallgatták a többiek s azután elbucsztak egymástól. De másnap reggel még korábban összejöttek s egyforma igyekezettel

láttak a munkához. Most együtt dolgoztak mind a három sárkány összeállításán, mely percről percre mindinkább kezdett formát ölteni. Annyira belemelegedtek a munkába, s a szemmel látható eredmény oly tul buzgóvá tette őket, hogy még a déli barangszóra is alig akarták abbahagyni a foglalatozkodást. Ma azonban még rövidebbre szabtuk az ebédidőt, mert csak az lebegett szemük előtt, hogy holnap már fent is lesz a sárkány a levegőbe.

Az igyekezetnek meg is volt az eredménye: még a sötétség beállta előtt teljesen elkészült a karcsu testű, csodálatosan szép sárkány s ott pihent teljes egészében a faskamra közepén, várva a pillanatot, hogy a diadalmas magasságokba emelkedhessen.

A három gyerek pedig tisztos távolságból, mély megilletődéssel nézte, nézte munkája eredményét; nézték, amíg csak el nem látýolozták szemüket a boldogság örömkönnyei.

VI.

Az Albatros II utnak indul és meghódítja a levegőt.

Labancz Jóska, mint sárkánygondnok, az alapszabályokban körülírt kötelességehez hiven a legnagyobb alaposággal fogott a sárkány, megvizsgálásához. Először is a ragasztásokat nézte meg tüzetesen, aztán a kifeszített papirlemezeket — a szárnyakat — vette szemügyre, végül pedig a spárgát szemlélte meg gondosan. Amikor mindezzel készen volt, az aggodva figyelő két szövetséges társának jelentette:

— A ragasztások tökéletesen megszáradtak . . . kitünően tartanak . . . A födeleken sehol semmi fogyatékoság . . . a vázat alkotó nádszalak épek, törés vagy repedés nincs rajtuk . . . a spárga pedig erős, szakadás, vagy foslás sehol nem látható . . . Tehát a sárkányt fel lehet bocsátani!

— Mindent jól megnéztél? — aggodalmaskodott Kovács.

— Legapróbb részeket is pontosan és lelkiismeretesen megvizsgáltam, — válaszolt Labancz határozottan.

— Te leszel a felelős, ha felületességed miatt valami baj éri a sárkányt! — figyelmeztette Sántha Gabi.

— Tudom a kötelességemet! — mondá Labancz önértetesen. Utóvégre már nem vagyok gyerek s megértem, hogy ez nem tréfa-dolog! Ismétlem, hogy a sárkányt fel lehet engedni!

— Rendben van! — szólt ekkor Sántha Gabi. — Mielőtt azonban megmutatjuk a világnak alkotásunkat, úgy gondolnám, hogy nevet is kellene neki adnunk.

— Ez igaz! — helyeselt Kovács Pista.

— Mi legyen a neve? — kérdezte Labancz Jóska.

— Nevezzük el úgy, ahogyan Verne nevezte repülőgépet, — ajánlotta Kovács Pista.

— Albatrosnak? — kérdezte Sántha.

— Igen. Ez jó név. És különben is ez a jelszavunk.

— Nem bánom, — vont vállat Sántha Gabi. — Csakhogy éppen azért, mert már Verne használta ezt a nevet, talán nem illik, hogy mi is így nevezzük a sárkányunkat.

— Miért ne?! — vitatta Kovács. — Legtöbb, hogy külömség legyen a mi Albatrosunk és a Vernéjé között, — legyen mienk neve: Albatros II.

— Így már inkább jó lesz, — egyezett bele Sántha Gabi. — És te mit szólsz hozzá? — fordult Labonc Jóska-hoz.

— Nekem mindegy, akárhogy is keresztelitek el, — válaszolt Labonc.

— Akkor mondjuk ki, hogy a sárkányunk neve: Albatros II. — fejezte be a keresztelőt Kovács.

— De nem elég az, hogy megkereszteltük, — állott elő újra Sántha Gabi. — Mindenkinek, az egész városnak, de főleg a vásártéiereknek is ismerniök kell sárkányunk nevét! Így tudnak csak róla igazán beszélni s így jobban megkülönböztetik a többitől. . . . Éppen ezért azt ajánlom, hogy jó nagy betűkkel írjuk fel az alsó fedél aljára a sárkány nevét.

— Nagyszerű gondolat! — telkesedett Kovács Pista. — Nálunk éppen vasalnak, rögtön hozok egy darab fa-szenet, azzal jól lehet írni.

És már szaladt is és a következő pillanatban visszatért egy jókora darab koromfekete faszénnel.

— Nesze, — nyújtotta át Sántha Gabinak. — Te tudsz szép nagy betűket rajzolni. Hát ird rá a sárkányra a nevét.

Sántha fogta a faszenet, óvatosan megfordította a sárkányt s az alsó fedél két szárnyára hatalmas betűkkel, hogy az alatt állók még a magasban is el tudják olvasni, odairta:

Albatros II.

— Most már teljes a sárkányunk! — mondotta, amikor készen lett a felirással.

— Tehát akkor induljunk! — türelmetlenkedett Labonc Jóska.

— Ohó! — csillapította le a türelmetlenkedőt Sántha. — Hiszen még azt sem tudjuk, hogy ki engedi fel először az Albatros II-öt. Előbb meg kell ejteni a sorshuzást!

— Ugy van! — adott neki igazat Kovács Pista. — Meg kell állapítani a sorrendet.

És rögtön hozzá is készültek a sorsoláshoz. A papír-hulladékokból három egyenlő nagyságu szeletkét vágtak, ezekre ráírták neveiket, aztán összehajtogatták a cédulákat, egy kalapba tették és Sántha Gabi jól összerázta.

Ezután Labonchoz fordult:

— Nos, huzz egyet:

Labonc, — elfordítva fejét, nehogy csalással vádolhassák — belenyúlt a kalapba s kihuzta az egyik összegöngyölt papír-szeletet.

Aztán általános figyelem között szétteregette és hangosan elolvasta a rajta álló nevet:

— Sántha Gábor!

— Tehát én engedem fel először: — ujongott Sántha boldogan, — Most huzz még egyet, — szólt újra Labonchoz.

Labonc újra a kalapba nyúlt s remegő kézzel bontotta szét a papírt. A következő pillanatban aztán harsány örömmel kiáltott fel:

— Az én nevem jött ki! Nézzétek! Én leszek a második!!!

— Akkor én maradtam utolsónak, — állapította meg Kovács Pista kissé elkeseredve. — No, de mindegy! — vigasztalta magát. — Hiszen mindnyájunkra sor kerül.

De magába mégis csak irigyelte Sántha szerencséjét, mert jól tudta, hogy csak nagyobb lesz ma a feltűnés, mint három nap múlva.

— Most aztán igazán indulhatunk a kis-térre, — sürgette Sántha Gabi.

Óvatosan felemelték tehát a sárkányt s elindultak vele. Labonc az első részét tartotta, Kovács hátul fogta, Sántha pedig a nagy gömbolyag zsinórt szorongatta, jeléül annak, hogy ő a felelőst.

Valóságos ünnepi diadalmenet volt, ahogyan hárman kivonultak a fászkamarából s a kis-tér felé tartottak.

(Folytatása következik)

Tél.

Írta: KADÁR ANDOR.

Körülöttem lágyan hull a hó
S minden drága fehér, megnyugtató . . .
Szememmel vígan átfutom a lájat,
Messze egyszínbe olvadnak a házak;
Fehér fénytől csillognak a bokrok,
Fehér köpenyben áll a sziklahomlok,
Fehér felhők úsznak át az égen.
Fehérség ömlik szél a vidéken;
Fehér a hegy, a völgy, a lomb s a fa;
Fehér most az erdőben a moha . . .
A fák lombja fehéren megremeg
S ameddig csak a képzelet elér,
Minden, minden ártatlan hófehér . . .

Gyönyörködöm az egyszínűségben.
Fehér tenger áradt szél a réten,
Selyem pelyhek hullnak a kezemre,
Fehér fátyol borul a szememre,
Az út most fehér országba vezet,
A fehérség visz, ragad engemet;
Fehér fényel intenek a hegyek
S az édes fehérségbe én csak megyek,
Minden fehér! Megyek . . . Megyek!

(Marosvásárhely.)

A szegény ember és az ördög.

Apró unokáinak meséli ELEK NAGYAPÓ.

Volt egyszer egy szegény ember. Egy kis szántóföld s két ökröcske, ez volt minden gazdasága. Hiszen, ha nem volt több, ez is jobb volt a semminél, ugy-e? Na, de hogy szómat össze ne keverjem, a szegény ember befogta két ökröcskét, kiment a szántóföldre jó reggel, s éppen esteledett, alkonyodott, mire megszántotta, indult is hazafelé, de ahogy elindult, csak hogy földre nem gyökeredett a lába, olyan csodát látott.

— Nini, ég a földem! — Kiáltott a szegény ember.

Csakugyan, a földjének éppen a kelős közepén lobogott, pattogott a tűz, villogott, csillogott a parázs, mégpedig egy jó nagy halom parázs, s annak a tetején ott ült, üldögélt egy kis fekete ember, — dehogy ember! — maga az eleven ördög. De a szegény ember nem ijedt meg ám az ördögtől, nagy bátran odament s szólott neki:

— Hát, te komám, megbolondultál, hogy égő parázsra ültél?

— Dehogy bolondultam, szegény ember, dehogy. Pénz van a parázs alatt. Arany, ezüst, de mennyi!

— Ugy? Bizony, ha pénz van a parázs alatt, enyém az, mert hát enyém ez a föld.

— No, no, mondta az ördög, a tied is, nem is. De tudod mit? Nem bánom, legyen tied a pénz, van nékem annyi ezenkívül, hogy azt sem tudom, mit kezdjek vele. Neked adom hát e pénzt, ami itt van, ha te meg két esztendeig nekem adod a földed feletermését. Szeretném, ha nemcsak pénzem, de buzám s más egyebem is volna!

— Hiszen, ha csak ez a kívánságod, mondotta a szegény ember, teljék kedved. Hanem, hogy az osztásnál össze ne vesszünk, egyezzünk meg, hogy a termésből az legyen a tied, ami a föld színén felül van, az enyém meg, ami a földben van.

— Áll az alku! csattintott az ördög

a szegény ember tenyerébe, hogy csak úgy sajgott belé.

Hát ezzel elváltak, az ördög ment vissza a pokolba, a szegény ember meg haza. Egy esztendő múlva, aratás idején, pontosan eljött az ördög, ott volt a szegény ember is. De bezzeg lefityent az ördög orra, amikor látta, hogy a szegény ember krumplit termelt a földben. Övé lett a krumpli szára, a szegény emberé meg a krumpli.

Na, atyafi, mondta az ördög, becsaptál, de jövőre megfordítjuk az alku.

— Teljék a kedved, hagyta helyben a szegény ember.

— E szerint jövő esztendőben az lesz az enyém, ami a földben van, mondotta az ördög.

— Az, komám, az.

Bezzeg, hogy a ravasz szegény ember megint becsapta az ördögöt. Most meg buzát vetett a földre s amikor elkövetkezett az aratás ideje, szépen learatta a buzát, csak éppen a tarlóját hagyta meg.

— Na, komám, mondotta az ördögnek, — aki pontosan eljött a résziért, — itt a te részed a földben.

Hej, dult, fult az ördög! Hogyne dult, fult volna, mikor eddig mindég ő csapta be az embereket, most meg az a szegény ember de csunyán becsapta őt! Nagy haragjában, szégyenében úgy elszaladt, hogy meg sem állott a pokol kapujáig. A szegény ember pedig kiást a földből a rengeteg sok aranyat s ezüstöt. Annyi volt, hogy tizenkétszer rakta meg a szekérét s úgy is alig tudta mind hazavinni.

Bezzeg, hogy vége volt a szegény-ségnek.

(Kisbaczon.)

Kérdezd meg magadtól, miért szeretnek A társaid most? S kérdezzed azt is, hogy elébb Mért nem szerettek? Mi volt az oka ennek? Te hallgatsz. Jól feleltél. Elég, fiam, elég.

Mivel töltöm a napot?

— Harmadik közlemény.

Adjon Isten jó reggelt, kedves Nagyapóka, Róza néni, Károly bácsi!

Mivel most háromnegyed 7 óra van, félálmosan hallom édesanyám szavát, keljetelek fel, gyermekek, mert elkéstek az iskolából. Erre kis hugom elmondja a Marica imádságát, „Én Istenem, felébredtem“, . . . mivel ő van legközelebb édesanyámhoz és a felköltéssel még egy csókot is kap. Most kiugrik az ágyból és felhuzza a harisnyáját és cipőit és mi is követjük, kimossuk a fogunkat, megmosakodunk, reggelizünk.

Persze, azt gondolhatja, kedves nagyapóka, hogy ez nem legsimábban megy végbe, ahol négy 8—12 év közötti gyermek végzi az öltözködést. Vesszük a könyveinket, melyeket még este elkészítettünk s anyáknak köszönve elsietünk mind a négyen az iskolába.

Az iskolából 11, 12 és 1 órakor jövünk haza, akkor már kész az ebéd, megebédelünk. Két kis testvérem elmegy az iskolába, mert nekik délután is van órájuk, én pedig segítek édes anyámnak, ha nincs órája. Felförülgetek, rendbehozom a konyhát és a kamarát, ha bátyám nem végzi el a dolgát, a fa- és vízfordást, ezt is elvégzem, hol magam, hol anyámmal: segítek az állatok ellátásában neki. Mikor hó esik, mi szoktunk bent az udvaron utakat seperi s kint az utcán járdát takarítani. Ezt csináljuk a legszivesebben.

Van kis szekerünk, szánkónk, ezekkel mi hordunk kukoricát a malomba, kenyeret a pékhez s mindent, amit haza, vagy el kell vinni. Ezt szintén nagy örömmel tesszük. Dolgunkat végezve bemegyünk a jó meleg szobába, megtanuljuk leckénket, vacsorálunk, leszedjük az asztalt, összeszedjük a könyveinket. Aki nem végzi el e leckéit, az folytatja, aki meg elvé-

gezte, kézimunkál, vagy olvas, legszivesebben a Cimborát.

Cipőinket, ruháinkat kikétfelve lefekszünk, elmondjuk Marica imádságát, jóéjszakát kívánva elalszunk. Mindezek elvégzéseért jár nekem a Cimborá. •

Kivétel csak a vasárnap, ilyenkor elmegyünk a templomba, hazajövünk, ebédelünk, ebédután elmegyünk a vasárnapi iskolába, ahol egyes részeket a bibliából megmagyaráznak nekünk s egyházi énekekre tanítanak. Hazajövünk, megtanuljuk a leckénket s irok Elek nagyapónak, nagyanyámnak, vagy az ötödik testvérünknek, aki a legnagyobb közöttünk.

Nagyenyed, 1924. dec. 1.

Kezét csókolja:
KOVÁCH PIROSKA

Kedves Elek nagyapó!

Válaszolok a Róza néni, „Beszéljessünk Cimborák“, második beszéd tárgyára. Minden reggel 6 órakor kelek föl az ágyból. Felöltözök, megmosdok, megreggelizek s reggeli után mégegyszer átolvasom a leckét, aztán megyek iskolába. Az iskolából 1 óra körül jövünk ki. Ekkor megebédelek s ebéd után 3 óráig tanulom a másnapi leckét. Három órától félötig játszok, azután vagy a tánciskolába megyek (egy héten háromszor), vagy dolgozatokat, verseket, prózákat irok stílusom javulása végett, fél 8 óráig. Ekkor megvacsorázok s vacsora után vagy olvasok, vagy ha nincs mit olvasni, a stílisztikámból, önszorgalommal, tanulok, mivel mi csak az év második felében fogunk stílisztikát tanulni. Most a Toldit tanuljuk. 9 órakor elvégzem az esti tornámat s lefekszem.

Üdvözlí nagyapót:
HALMI ISTVÁN

[Nagyszalonta]

Farsang.

— írta: VIRSIK MÁRIA.

Mulatnak vígan az emberek,
Pazarfényű palotában,
Szól a zene, járják a táncot,
Csillároknak fényárjában.

Fényes mulatságok zajában,
But feledve, vig az élet,
Szegény ember, ki a ház előtt mész,
Ugyan ki gondol most véled?

Igen, ott megy a szegény ember,
Busan a zajos ház előtt
S kik bent mulatnak, nem láthatják
Nem szánják meg a szenvedőt.

Fáradtan megy haza a gyárból,
Szerény, kis fizetésével,
Hogy az Úr napját, a szent napot
Együtt töltsé övével.

S míg ott benn, tüzes italoktól
Mámoros százaknak feje,
Szegényes házból hat gyermekszáj
Mosolyog: már lesz kenyere!

(Malacka.)

Hol vannak az angyalok?

— Irta: CSATKAI JÓZSEF. —

Betegen fekszik Janika. Édesanyja szomorúan ül az ágya mellett és aggódva nézi kis fia arcán a lázrózsákat. Janika pedig nyugtalan és furcsa kérdéseivel édesanyját is nyugtalanítja: Ugy-e, könnyű angyalnak lenni? Mit csinálnak az égben az angyalok? Kell-e valami dolog angyalnak lenni?

— Ugyan hallgass már el, Janikám! Majd mindent megtudsz idejében. Csak ne kívánozz az égbe, itt van a helyed anyuka mellett.

Janika elaludt, úgy érezte magát, mintha könnyű felhők között libegne, amíg egyszerre egy óriási aranykapu elé nem jut. Aranykapun ezüst tábla, rajta gyémántbetűkkel felírva: *Mennysország*. Tényleg a mennysország kapuja lehetett, mert, ime, az öreg Szent Péter jön már a kulcsokkal.

— Mit keresel itt, Janika?

— Szent Péter bácsi, hadd nézzek be az ég kapuján!

— Nem lehet, édes fiam, nem élőknek való látvány van mögötte.

— Édes Szent Péter bácsi, csak egy rövidke pillanatra, hadd kukkantsak be...

Addig kért, könyörgött, amíg Szent Péter megengedte, hogy egy félpillanatra benézzen. Szegény Janika, az égi nagy fényesség úgy elkápráztatta a szemét, hogy semmit sem látott.

— Hol vannak az angyalok? — Kiáltotta kétségbeesetten, mire fel is ébredt.

— Miféle angyalok? — Kérdezte az édesanyja.

— De különösen nézel reám, édesanyám! Képzeld csak, mit álmodtam, az ég kapuján bepillantottam...

E percben vendég érkezett, a szomszéd-asszony: Mácsi néni.

— Hogy van a kis Janika, nénémasszony?

— Köszönöm kérdését, kedves szomszéd-asszony, magam sem tudom már, mit gondoljak, olyan különösen beszél ma, annyira lázas, minduntalan elnyomja az álom, de hamar fel is riad belőle, mennysországot, angyalt emleget. Istenem, Istenem, csak ne a vég kezdete legyen ez.

— Ne sirjon nénémasszony, jó az Isten, megsegíti. Nézze csak, megint elaludt, milyen édesen, komolyan alszik. Így csak a gyógyulás kezdődhetik.

Janika pedig sötét utcában járt álmában, egy magas komor ház előtt megállt. Valami úgy vonzotta befelé. Benyitott, a kapu nem volt zárva, egy sötét folyosóra nyílt, amelyet a falról világított gyér fényvel egy kis olajmécs. Janika csak ment előre s az első ajtónál nesztelenül benyitott. Különböző korú férfiak és nők ültek egy hosszú asztal körül. Valamennyien

vagy zárt szeműek, vagy merev nézésűek, nyilván vakok. Az asztalfőn egy fiatal tanítónő magyaráz valamit lelkesen, hangja ezüst csengő. A vakok előtt kis farudak, deszkák, szerszámok, a tanítónő magyarázza, hogyan készíthetnek azokból játékszereket a jó gyerekeknek. Oly mozdulatlanul figyelnek, hogy szinte képnek látszik a vakok csoportja. De ime, vége a leckének, felállnak, imádkoznak s utána indulnak kifelé. Elől a tanítónő, utána párosával a vakok. Janikát a tanítónő sem látja, mert meglapult a kandalló mellett. Amikor mindnyájan a folyosón vannak, Janika utánuk sompolyog és megszólítja a csapat végén ballagó vak fiút:

— Ki ez a csodálatos hangú leány?

A vak fiú így felelt: — A mi látásunk, a mi napunk, a mi fényességünk, lelkünknek melegen sütő napja. Ma nincs köztünk, sötét éj van, ha jön, ragyogó meleg napkeltét érzünk. Ő a mi életünk életője, a mi jó angyalunk.

Janika felébredt, de mintha még látta volna az éltető fényességnek szeméit, mosolyogtak és könnyeztek a szemek. Szívárvány a szűnő eső cseppjei között. Ő de ismerősek voltak ezek a szemek! Aggódva virasztó, édesanyjának szeméi voltak. E szemek cirógatni és csókolni tudtak.

Janika ismét álomszág ismeretlen városában kalandozott. Ismeretlen város titokzatos utcájának rejtélyes házába lépett. Söhajtózó öreg emberek és asszonyok ültek oyalulatlan asztalok körül. Ebédeltek éppen. Héj, haj, micsoda levést ettek! Láttatok már a szegények leveseit? Ettétek már a szegények kenyerét? Micsoda sós leves! A könnyek sója fűszerezi. Micsoda keserű kenyér! Az öregség és szegénység teszi keserűvé. Micsoda szörnyű sors: Megöregedni úgy, hogy nemcsak minden hozzátartozónkat elveszítsük, hanem még annyi vagyonunk se maradjon, hogy a mindennapi betevő falatra jusson. Még jó, ha a koldulástól megment a szegény öregek menedékháza, noha sós a leveise és keserű a kenyere!

Janikát nem látta senki, de ő sorra figyelte az öregeket és szívét fájdalmas szorongás fogta el. Egyszer csak belépett egy fekete ruhás asszony, aki néven szólított egy öreg házaspárt és pár percet eltávozott velük. Később visszajött és egy másik párt szólított ki. Janika észrevétlenül utánuk lopózott. A szomszéd szobában leültek mindnyájan.

A fekete ruhás asszony csomagjából kivett egy ragyogó, friss tejes kalácsot és egy flakó kávé, az öreg urnak dohányt hozott. Meg sem várva az öregek hálálkodását, ment tovább kihívni a többi szegény öreget is. Janika előlépet és hangosan kérdezte:

— Ki az a feketeruhás asszony?

Az öregek így feleltek: — A mi egyetlen jóltevőnk, öregségünk, szomorú óráink egyetlen napsugara. Ki se tudjuk fejezni, hogy mily jól esik nekünk, elhagyott, elárvult öregeknek a szeretetnek e dédelgető figyelmessége. Ő a mi tündérünk, a mi angyalunk!

Janika felébredt és látta megtestesült jó-ságnak dédelgető, tiszta szemeit, édes anyja szemeit. Most már tudom, hol vannak az angya-

lok! kiállott fel. A földön vannak s jóságukkal itt is, ott is enyhítik a szegény emberek báná-át. Nem kívánkozom többé az égbe, mert a legkedvesebb angyal mellettem van, te vagy az, édes anyám! Érzem, hogy meggyógyulok, ne sirj, édes anyám. Az emberek nem tudják, hogy köztük vannak az angyalok, pedig csak egyben különböznek az égi angyaloktól, hogy nincsenek szárnyaik.

(Szombathely)

Harminc bejelentés, tizenhét sorsjegy.

— **Újabb előfizetési jegyeket mellékelünk a Cimborához.** —

A Cimbora sorsjátéka változatlan lelkesedéssel folyik tovább. Nap-nap mel-lett küldenek az előfizetők az új előfizető szüleje által aláírott belépési nyilatkozat-ot. Eddig összesen 30 belépési nyilatko-zatot kaptunk kézhez és a 30 előfizető közül 17 első negyedévi előfizetési díjat hozzánk beküldötte. Azoknak, akik ezeket az előfizetőket szerezték, egy-egy sorsje-gyet, tehát 17 sorsjegyet ki is küldöt-tünk.

Nagyon megvagyunk elégedve ezzel az eredménnyel és egész bizonyosra vesszük, hogy rövid egynéhány héten belül mind a 250 sorsjegyet ki tudjuk küldeni és megejthetjük a sorsolást, amely majd eldönti, hogy kire és milyen mérték-ben mosolyog a szerencse. A szatmári Cimbora előfizetők közül jó egynéhány a napokban bent volt a kiadóhivatalban és megnézte azokat a nyereménytárgyakat, amelyeket a sorsolás alkalmával ki fo-gunk osztani. A szatmári unokáknak a nye-reménytárgyak nagyon tetszenek és ki-jelentették, hogy nincsen egyetlen egy tárgy sem közöttük, amelyet örömet el nem fogadnának, miért is egy sereg belépési nyilatkozatot kértek tőlünk, hogy ők is megkezdjék az előfizetők gyűjté-sét és így a sorsjátékban részt vehes-senek.

Ugyancsak nagyon sok levelet ka-punk, amelyben a Cimbora előfizetői arra kérik a kiadóhivatalt, hogy a Cimbora legközelebbi számához ismét mellékeljen belépési nyilatkozatokat, mert az eddig mellékelte belépési nyilat-kozatokat, elhanyagolták, nem gondolván

arra, hogy ők maguk is hozzáfogjanak előfizetőket gyűjteni és így a sorso-lásban részt venni. Mióta azonban ol-vasták a Cimborában, hogy egyre több és több előfizető vállalkozik e munkára azért, hogy játszhasson a sorsjátékban és egy-egy értékes nyereménytárgynak le-gyen boldog tulajdonosa, ők is rászánták magukat az előfizetők szerzésére. Mi ma-gunk is látjuk, hogy nagy öröm mind-annyiotoknak ebben ez izgalmas és szép játékban részt venni és örülünk, hogy örömet szerezhettek Nektek.

De nagyon jól tudjuk egyszersmind, hogy nemcsak a játék izgalmaért és a nyereménytárgyak szépségeért és azok értékeért veszték részt az előfizetők gyűjtésének munkájában, hanem talán fő-képpen és elsősorban azért is, mert azt akarjátok, hogy a Ti kedves lapotok, a Cimbora napról-napra erősebb és meg-alapozottabb legyen, amit csak úgy ér-hetünk el, ha számban egyre jobban és jobban sokasodunk.

Hát csak rajta tovább vígan és öröm-mel és hisszük, hogy egyikőtök sem fogja megbánni, hogy egyik-másik ismerősét felkereste, bemutatta a Cimborát, dicsérte annak kedves és oktató tartalmát és meg-kérte barátotoknak, barátnőiteknek szüleit, hogy rendelje meg általatok az ő gyer-mekének is Benedek Elek pompásan szerkesztett ifjusági gyermeklapját.

Igéretünkhöz képest közöljük ismét, hogy a mai napig (február 7.) kik azok, akik előfizetőt szereztek és kik azok, akiknek sorsjegyeket kiküldtünk.

Eddig egy-egy előfizetőt a következők szereztek:

Molnár Klári és Lujza, Nagyborosnyó.
Nagy Mária, Marosvásárhely.
B. Krausz Irén, Torda.
Taub Erzsé, Szilágyfőkeresztúr.
Almay László, Dés.
Gágyi Rózsika, Frumoasa (Szépvíz).
Kohrböck László, Budapest.
Blaskó György, Sepsiszentgyörgy.
Gr. Bethlen Gábor és Dani, Nagyenyed.
Módy Mihály, Petrozsény.
Papp László Gencs.
Nagy Ferenc, Kolozsvár.
Tauszig Imre, Sárbogárd (Magyarország).
Tóth Lelika, Caransebes.
Kertész Maja, Kolozsvár.
Kökösi Anna, Sepsiszentgyörgy.
Steiner Bébi, Kolozsvár.
Fried Gábor, Máramarosziget.
Schwartz Istvánek, Petrozsény.
Kovárik Misi, Trnava, Csehszlovákia.
Beregi Elza, Szászrégen.
Budozszy András, Vizakna.
Peretz Erzsébet, Arad.
Kun István, Temesvár.

Eddig két-két előfizetőt a következők szereztek:

Bartók Ferenc Salonta-Mare (Nagyszalonta).
Wertheimer Rózsika, Jibou (Zsibó).
Fried Imre Lugos.

Eddig három-három előfizetőt a következők szereztek:

Muzsnay Béla, Arad.
Neidenbach Laci, Arad.

Eddig négy-négy előfizetőt a következők szereztek:

Antal Miklós, Recas.

A szerzett előfizető beküldötte egy negyedévi előfizetési díját és így sorsjegyeket küldhetünk a következőknek:

1. sz. sorsjegyet kapta:	Bartók Ferenc, Nagyszalonta
2. " " "	Wertheimer Rózsika, Jibou
3. " " "	Módy Mihály, Petrozsény.
4. " " "	Tóth Lelika, Caransebes.
5. " " "	gróf Bethlen G. és D., Aiud.
6. " " "	Fried Imre, Lugos.
7. " " "	Fried Imre, Lugos.
8. " " "	Nagy Ferenc, Kolozsvár.
9. " " "	Antal Miklós, Recas.
10. " " "	" " "
11. " " "	" " "
12. " " "	Molnár K. és L. Nagyborosnyó.
13. " " "	Nagy Mária, Marosvásárhely.
14. " " "	Kertész Maja, Kolozsvár.
15. " " "	Krausz Irén, Torda.
16. " " "	Taub E. Szilágyfőkeresztúr.
17. " " "	Kökösi Anna, Sepsiszentgyörgy.

Igyekezni fiuk, leányok, hogy mihamarabb elfogyjon a 250 sorsjegy és megjuthassuk a sorsolást.

A Cimbora kiadóhivatala.

FEJTÖRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!
A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!
A megfejtések beküldésének határideje a hónap 10-ik napja.

Pótlórejtvény.

Beküldte: ASZTALOS JUDIT.

— rő
— ém
— igó
— sten
— örgy
— rök
— ét
— alog

Egy jeles ifjusági író neve.

Számrejtvény.

Beküldte: FISCH GÁBOR.

29, 11, 12. Madarak laknak benne.
19, 32, 1, 13, 31, 18. Hegység Amerikában.
26, 3, 24. Husos és nagy termésű növény
1, 29, 19, 7. Legnemesebb fém
32, 17, 30, 10, 5, 257. Meg kell fejteni.
5, 15, 16. Legjobb ital.
28, 28, 24, 9, 20. Järmű.
23, 21, 22, 18, 3, 29 A királyra vigyáz.
1—32 Közmondás.

Szórejtvény.

Beküldték: ACKERMANN TESTVÉREK.

Körös, Püspök, Darab, Nagyvárad, Sári.
Öltövény. Ülő.

E szavak kezdőbetűi helyesen össze-
téve egy ünnep nevét adják.

Belihiányos rejtvény.

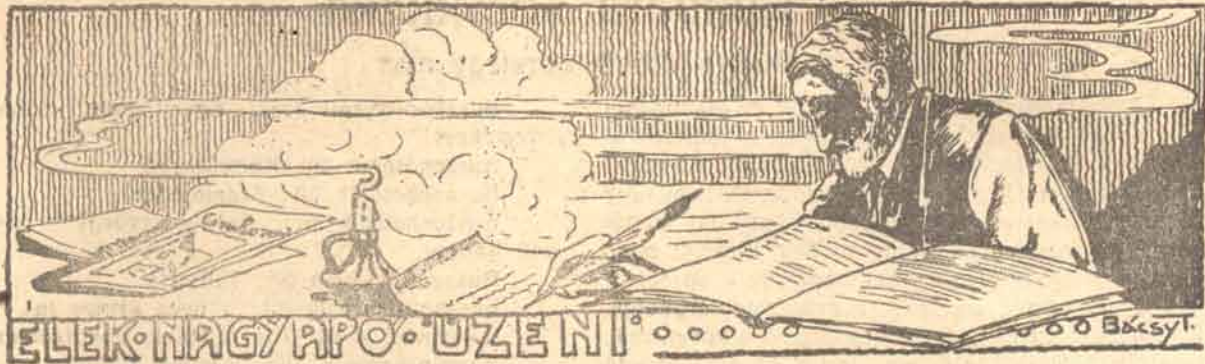
Beküldte: SZILVASY KÁROLY.

I. TÁ. Ázsiai nép.
M. RO. Folyó.
T. RD. Erdélyi város.
F. RT. Magyarországi fő.
A RA. Fém.
S. AS. Erdélyi nép.

Befültrejtvény.

Beküldte: JAKAB LEGÉNYKE.

Máj u. SZ.

ELEK-NAGYAPO-ÜZENI

Lebovics Irén, Szilágyvesch. A szélmalom rejtvényed jó, de csak egy közölhetem, ha újra leírod mert ilyen próbáltás rejtvényen sehezen igazodna el a szedőbácsi. — Wild Frigyes, Gyulafehérvár. Színjeles bizonyítvány meg átomnak is nagy öröm, hát valószínűnek. Képelem, hogy nagy volt szüleid öröme is. Ezzel nekem is örömet szerzettél, de azzal a hírrrel is, hogy a 3-ik gimnazisták az osztályfőnök vezetése alatt könyvszerző egyesületet szerveztek s másis több könyvet kaptatok ajándék-képen. A Cimborák kiadóhivatalnál rendelt könyvek jegy-ékét elintéztés végett továbbítottam. Belüregjtvényeid közül egy sorra kerül. — György Győző, Pápa. Ha a többi olvasólárnak rendszeren megy az újság, bizonyosan neked is, minthogy leveled szerint, az újévtől kezdődően előfizeltél. — Daragus Ibolyka, Sepsiszentgyörgy. Jó három hét múlva jutott el hozzám január 7-én kell leveled; ez a meggyarazata, hogy a december havi rejtvények megfjtésével lekéstél. — Szilvási Károly, Szénerváralja. Január 9-én kell leveledből a pesti lakásomon esendült ki az: Adjon Isten jó reggelt, édes nagyapókám! E pillanatban, amikor ezt az üzenetet írom, magam sem tudom, mi az oka, hogy karácsony óta oly sokan nem kapnak újságot, bár bizonyos, hogy minden szám pontos időben megjelent. Majd kitudódik. Annak igazán örültem, hogy a visszaküldött könyv helyell Szondy György Börme című regényét kaplad, mert ez egyike a legszebb ifjúsági könyveknek. A pontrejtvényed jó, a számréjtvény hibás. — Bölöni Feri, Marosvásárhely. Levelezőlapodat továbbítottam a kiadóhivatalnak. A tiedhez hasonló panasz fellünő sok érkezett hozzám karácsony óta. Nyilvánvaló, hogy valahol az újság hever. Persze, egy kissé sok a jóból, ha nemcsak egy, de több számot halmoz fel a posta (vagy a vasút?) a jó Isten tudja, hol és — miért? — Horváth Sárka. Jól tudom én, Sárka, hogy hol lakol, de te kifelejtetted a leveledből s én is kifeletem a neved után, még pedig szándékosan, hogy részoktassa'ak a levélírás e fontos kellékére. Talán e feledékenység miatt tréfáll meg a posta léged, hogy december 21-én kell leveled jan. 22-én ért Kisbácsonba, onnét már jó gyorsan: négy nap alatt Pesire. A kiadó bácsinak írtam, hogy pótolja neked a 47-50 számokat. A rejtvények közül sorra kerül egyik pótló rejtvény. A sakk- és keresztrejtvény oly apró betűvel van írva, hogy azon a szedő bácsi nem tudna eligazodni. Abban nem értek egyet veled, hogy „nagyon csunyan” írsz. Egyáltalán nem csunya az írásod, sőt jónak mondható. A rejtvénymegfjtésekkel, persze lekéstél a posta jóvöllából. — Gereöffy Julia, Gyergyószentmiklós. Levelezőlapodat továbbítottam a kiadóhivatalnak. — Bagoly Annus, Mosszanaszó. Ezuttal te is lekéstél a december havi rejtvényfjtések beküldésével, ami nem is csoda, ha te csak vakáción látod az újságot. — Juhász Miki és Jancsi, Arad. Drága jó Erzsikekét öt és fél-éves korában kizsenvedelt: ez az első szomorú hír, mely utánam jött Erdélyből Budapestre. Szívem mélyéből részt veszek gyászotokban. A jó Isten enyhítse fájdalmokat. — Gámán Elluska és Zolt, Marosvásárhely. A levelezőlapot továbbítottam a kiadóhivatalnak. — Kovács László. Mindakét rejtvény régi jó ismerős. Ujal eszelj ki s egyben azt is írd meg, hol lakol. — Lövi Lilly,

Kovácszna. Beteg volt a kis öcséd s az ő betegsége megtrontotta a karácsony ünnepet. Annál örvedetesebben köszönlött be az újzstendő, ha jobban lett az öcséd. Eddig remélhetően tisztázódott a késedelem oka s az 52 számtól kezdődően te is megkaptad az összes számokat. — Szigethy Gusztáv, Pécska. Intézkedtem, hogy ezután a te nevedre küldjék az újságot. Ha rejtvényt csinálsz, a megfjtést is be kell küldened. A sorsolás úgy történik, hogy minden megfjtő neve kalapba kerül s onnét kihúzzák annak a nevé, akire a szerencse rámosolyog. Leveleidet ezután is szívesen olvasom. Igen helyesen leszed, ha gyakran írsz nagyapónak, mert ezzel is gyakorlod magadat a fogalmazásban és helyesírásban. Bétró Albert, Kolozsvár. Rejtvényed megfjtését nem írtad meg, nagyapónak pedig nincs ideje a megfjtésre. Írd újra a rejtvényt, a megfjtéssel együtt. — Csekefalvi Tamás Anci, Újszentanna. Leveled továbbítottam a kiadóhivatalnak. — Farkas Irén és Annuska, Marosvásárhely. Hogy? Azt mondta a postás bácsi, hogy többé nem lesz Cimborák? Ej, de jól vannak értesülve azok a postás bácsik! — Földes Imre. Szátmár. A rejtvényed megfjtése: Árpád. Mül jelent ez? Bereczky András, Egrestő. Magam se helyeslem, ha a szerkesztő ur gorombán visszautasítja a szárnypróbálgatásokat. Igaza van a közmondásnak: gyakorlat teszi a mestert. A legnagyobb írók is szárnypróbálgatással kezdtek szárnyalásukat. Hát biz' én érdeklődéssel olvasok minden szárnypróbálgatást, s ma már igen sokan repülnek, akiket a szárnypróbálgatás idején biztosítottam. Jó a rejtvényed, de, azt hiszem, kevesen tudnák megfjtetni. Krausz Márta, Temesvár. A kiadóhivatal válaszolt az újság árát illetően. A csigarejtvény sorra kerül. Szeretettel várom további leveleidet. — Barcsay Mihály, Dés. Bizony, rég nem írtál de helyrehozod a mulasztásodat azzal, hogy annál többet gondoltál reám. Kár, hogy annak idején részt nem vettél a beszámoló pályázatban: az a kevés is, amit írtál magyarországi utazásodról, szomorúan érdekes, különösen ez: a te unokaöcséd 8 éves és már öt éve vagonban lakik, nem tudja szegényke, milyen a kényelmes lakás. A rejtvényed jó, de „15” megfjtésű kockaszámrejtvény már jelent meg.

Kiadóbácsi postája belföldi előfizetőihez.

Biró László, Dés. A m. é. 3, 11, 15, 16 és 49. számokat pótoltuk. Előfizetési díjad m. é. július 1-ig van egyenlítő. — Dr. Krausz Irén, Torda. Közölje pontosan melyik számot nem kapta meg, hogy pótolhassuk.

ELKÉPZELNI SE LEHET szebb, jobb és olcsóbb könyveket a Hoffmann Ferenc ifjúsági regényeinél. A MINERVA Irodalmi és Nyomdai Műintézet Rt.-nál (Cluj-Kolozsvár, Str. Regina Maria 1.) ezekből a következők kaphatók darabonként 45 leírt:

1. Küzdelmek.	5. A jószág diadala.
2. A tél birodalmában.	6. Frigyes és Páci.
3. Viszontagságok a tengeren	7. Ehrlich Jakab.
4. A tallizman.	8. Nehéz idők.

Posta útján is megrendelhető a pénz előzetes be-
küldése mellett vagy utánvétellel.

A Cimbora sorsjátéka.

Minden ötödik sorsjegy nyer.

A Cimbora kiadóhivatala az új év alkalmából nagy sorsjátékot rendez. Sorsjegyeket bocsájtunk ki mindössze 250 darabot és 250 sorsjegy 50 nyereleménytárgyért játszik. Minden előfizető, aki egy új előfizetőt szerez, egy sorsjegyet kap, aki kettőt szerez, két sorsjegyet és így tovább. Mihelyt mind a 250 sorsjegyet kiosztottuk, megejtjük a sorsolást és a nyerteseknek elküldjük a nyereleménytárgyakat.

Az előfizetés gyűjtésének módja a következő: Az előfizetési ívet alá kell írni az új előfizető szülőjével és az aláírott ívet be kell küldeni Szatmárra a Cimbora kiadóhivatalának. A kiadóhivatal azonnal megküldi a sorsjegyet a gyűjtőnek, mihelyt az új előfizető szüleinek a Cimbora előfizetésének legalább egy negyedévi díját, 90 leut postautalvány útján befizetett. Aznap, amikor a kétszázötvenedik sorsjegyet is kiküldhettük, megejtjük a sorsolást még pedig olyképpen, hogy a Cimbora öt szatmári előfizetőjének jelenlétében 250 számot befeszünk egy kalapba és onnan az öt előfizető 50 számot kihuz. Az elsőnek kihuzott számú sorsjegy tulajdonosa nyeri az első, a másodiknak kihuzott számú sorsjegy tulajdonosa a második díjat és így tovább.

A szerencsés nyereknek a nyerelemény tárgyakat postán azonnal megküldjük.

A nyereleménytárgyak a következők:

Első díj: Benedek Elek: Katalin, Zsuzsika, Galambok, Őcsike könyve, Rókáné komámasszony, Többsincs királyfi és Hires erdélyi magyarok című könyvei.

Második díj: Verne Gyula: A francia zászló, Be-gum 500 milliója és Utazás a hold körül című könyvei.

Harmadik díj: Fufbal labda.

Negyedik díj: Levelezőlap album.

Ötödik díj: Richter-féle építőköcka.

Hatodik díj: Irómappa.

Hetedik díj: Bőrkötésű emlékkönyv.

Nyolcadik díj: Bársonykötésű emlékkönyv.

Kilencedik díj: Kézinyomda.

Tizedik díj: Körző.

Tizenegyedik díj: Tintatartó.

Tizenkettedik díj: Egy doboz levélpapír a nyertes nevével.

Tizenharmadik díj: Szép kivitelű tolltartó.

Tizennegyedik díj: Levelezőlap album.

Tizenötödik díj: Nagy rajztábla vonalzókkal.
Tizenhatodik díj: harminc darab képes levelezőlap.

Tizenhetedik díj: Pövénygyűjtő.

Tizennyolcadik díj: Rajztömb.

Tizeakilencedik díj: 100 darab névjegy a nyertes nevével.

Huszasodik díj: Bőrkötésű előjegyzési naptár.

Huszonegyedik díj: 12 darab finom színes irón.

Huszonkettedik díj: Egy doboz vízfesték 18 festékkel.

Huszonharmadik díj: Öntöltőtoll.

Huszonnegyedik díj: Egy doboz vízfesték vízfestékkel.

Huszonötödik díj: Könyvhordó.

Huszonhatodik díj: Számológép.

Huszonhetedik díj: Szondy György: Böreme című könyve.

Huszonnyolcadik díj: Tolltartó.

Huszonkilencedik díj: 3 üveg színes tus.

Harmincadik díj: Kis rajztábla vonalzókkal.

Harmincegyedik díj: Kertész Mihály: Senki Tamás története című könyve.

Harminckettedik díj: Saktábla figurákkal.

Harmincharmadik díj: Kifestő könyv.

Harmincnegyedik díj: Zsebírón betétekkel.

Harmincötödik díj: Penkala irón.

Harminchatodik díj: Egy csomag külföldi bélyeg.

Harminchetedik díj: Balázs Ferenk: Mese-folyam című könyve.

Harmincnyolcadik díj: 12 színes irón.

Harminckilencedik díj: Ceruzahegyező.

Negyvenedik díj: Benedek Elek: Őcsike könyve.

Negyvenegyedik díj: Fridolin társasjáték.

Negyvenkettedik díj: Monoky Sándor: Tündérmese című könyve.

Negyvenharmadik díj: Fridolin társasjáték.

Negyvennegyedik díj: Fridolin társasjáték.

Negyvenötödik díj: Fridolin társasjáték.

Negyvenhatodik díj: Egy zsebkés.

Negyvenhetedik díj: Egy óralánc.

Negyvennyolcadik díj: Fridolin társasjáték.

Negyvenkilencedik díj: Levélnyomó.

Ötvenedik díj: 1 üveg kölni víz.

Szerencse fel! Rajta hát!

A Cimbora minden egyes száma közölni fogja, hogy kik azok, aki a beküldött előfizetői sorsjegyet kaptak és a sorsjegyek húzása után következő számban közölni fogjuk a nyertesek neveit és azt is, hogy ki mit nyert.

A Cimbora 1925. évi első, második és harmadik számához előfizetési nyilatkozatokat mellékelünk, amelyeket irassatok alá annak a gyermeknek szülőjével, aki a ti rábeszélésetekre a Cimbora előfizetőjeként be fog lépni.

Ahány előfizető annyi sorsjegy!

És minden ötödik nyer!

Rajta hát!

A Cimbora kiadóhivatala.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Cimbora képes heti gyermeklap előfizetési árai

1924. október hó 1-től az alábbiak:

Romániában: negyedévre 90, félévre 180, egész évre 360 leu.

Csehszlovákiában: negyedévre 20, félévre 40 egész évre 80 cK.

Jugoszláviában: negyedévre 50, félévre 100, egész évre 200 dinár.

Magyarországban: negyedévre 50.000, félévre 100.000, egész évre 200.000 korona.

Ausztriában: negyedévre 28.000, félévre 56.000, egész évre 112.000 osztr. korona.

Minden más romániai városban vagy faluban lakó előfizetőink előfizetési díjaikat küldjék be postautalványon a Cimbora kiadóhivatalának, Satu-Mare.

Csehországban az előfizetési díjak a Cimbora kiadóhivatalának a Szlovák Általános Hitelbank kosicei fiókjánál lévő számlájára az alábbi pénzügyintézeteknél fizethetők be:

Beregsas: Beregmegyei Gazdasági Bank r.-l.

Helmecc: Bodrogi Bank r.-l.

Hlohovec: Galgóczi Hitelintézet.

Illava: Illvai Hitelbank.

Lucenec: Nógrádmegyei Népbank.

Michalovce: Nagymihály Kereskedelmi- és Hitelbank r.-l.

Mucacevo: Beregmunkácsi Bank r.-l.

Nitra: Nyitrai Takarékbank r.-l.

Nove-Mesto: Első Vágújhelyi Bank r.-l.

Nove-Zámky: Érsekújvári Népbank r.-l.

Presov: Eperjesi Bankegylet.

Roznava: Rozsnyói Bank r.-l.

Sevjus: Nagyszőlősi Hitelintézet.

Sp. Nova-Ves: Szepes-Iglói Hitelbank r.-l.

Trencin: Trencsényi Hitelbank r.-l.

Magyarországon a Cimbora kiadóhivatalának a Magyar Román Faértékesítő r.-t.-nél (Debreczen, Piac-utca 42.) lévő számlája javára postautalványon.

Ausztriában a Wiener Bankvereinnak a »Szabadsajtó« Buchdruckerei und Zeitungsverlag A. G. in Satu-Mare (Románien) számlája javára.

Jugoszláviában »Kurir« hirlap és könyvtérjesítő vállalatnál Subotica (Szabadka). A »Kurir« jugoszláviában a Cimbora egyed-árusítója és főbizományosa.

A CIMBORA

előfizetési díjait az előfizető a következő helyeken fizetheti be:

Romániában: Arad, Barót, Bánffyhungad, Dés, Déva, Dicsőszentmárton, Fogaras, Gyergyószentmiklós, Gyulaféhevár, Kézdivásárhely, Kolozsvár, Kovászna, Lugos, Lupény, Maroshévíz, Marosvásárhely, Máramarossziget, Nagybánya, Nagyenyed, Nagykároly, Nagyszalonta, Nagyszeben, Nagyvárad, Petrozsény, Segesvár, Sepsiszentgyörgy, Szászrégen, Székelykeresztúr, Székelyudvarhely, Temesvár, Torda, Vajdahungad, Vulcan és Zilah városokban három havonta megbízottunk, Bihari József nyug. postafelügyelő személyesen jelentkezik az előfizetési díjakért. — Ugyancsak személyesen megbízottaink veszik fel az előfizetési díjakat: Brassóban Krafit János, a Brassói Lapok pénzbeszédője, Csikszeredán Orbán Balázs, a Ganz féle villamosági r. t. tisztviselője.

A Cimbora könyvosztálya

raktárról szállit irodalmi értékű ifjusági könyveket. — Jelenleg az alábbi könyveket szállithatjuk:

A ma költői	8 leu	Sztrilich—Kóczy: Tábori munkák	12 "
A ma magyar költői	12 "	" " " Cserkész segítségnyújtás	8 "
Balázs Ferenc: Mesefolyam	50 "	Térképismeretek 24 képpel	12 "
Benedek Elek: Ócsike könyve	60 "	Vörösmarty: Az ember	6 "
" " Híres erdélyi magyarok	40 "	A fenti könyveket a pénz előzetes beküldése vagy utánvétel ellenében szállítjuk. Száz leu értékű rendelésen felül a postaköltséget mi fizetjük, azonnal rendelésknél 6 leu postaköltséget számítunk fel. Könyvjegyzékünk folytatását a boríték belső két oldalán találod. Az ottan felsorolt könyvek árát a következőképpen kell kiszámítani: minden könyv alapára tizennyolccal szorzandó. Az így kapott eredmény az a leuössz., amelynek ellenében a kérdéses könyvet szállithatjuk. Tehát, ha egy könyv alapára 3, ezt az alaparat 18-cal szorozni kell (18×3), amely szorzat eredménye 54, azaz a könyvet 54 leu ellenében tudjuk szállítani. Az ezen oldalon felsorolt könyvek árait, hogy megkapjuk, 18-cal szorozni nem kell. Ezeknek az az ára, ami mellé van írva.	
" " Cimbora 1923. I. félév	150 "		
" " Cimbora 1923. II. félév	150 "		
Butykó: Törvénytárgyazat. Cserkész-törvények.	12 "		
Dienes Jenő: Magduska mesés könyve	60 "		
Farkas Gy.: A táborfűz üzen. Cserkészbeszélések.	12 "		
" " Forrongó lelkek. Regény	40 "		
Kertész Mihály: Senki Tamás története	50 "		
" " Szökés a teknőben	75 "		
Monoky Sándor: Tündérmese	25 "		
Petőfi: Tündérlom	5 "		
Radványi: Horog István et Comp	12 "		
" " Napsugárleventék	10 "		
Scherer: Próbaidős cserkész könyve	10 "		
Sziklay Ferenc: Hangzatka	80 "		
Szondy György: Bőrme	80 "		